

Thema: Verwachten

PREEK

**naar aanleiding van 2 Korintiërs 5,1-10
op zondag 14 februari 2021**

Liturgie

Mededelingen van de kerkenraad

Votum en groet

Psalm 139 : 1,6

https://nederlandzingt.eo.nl/lied/psalm-139-heer-die-mij-ziet-zoals-ik-ben/POMS_EO_13050527

De Tien Woorden

Opwekking 354 – Glorie aan God

https://nederlandzingt.eo.nl/lied/glorie-aan-god/POMS_EO_1541273

Gebed

Volg het spoor

https://nederlandzingt.eo.nl/lied/volg-het-spoor/POMS_EO_9569123

Schriftlezing: 2 Korintiërs 5,1-10

Preek – Verwachten

Gezang 291 : 1,2 LvK Nooit kan 't geloof te veel verwachten

https://nederlandzingt.eo.nl/lied/nooit-kan-t-geloof-te-veel-verwachten/POMS_EO_1592013

Ontmoeting met een gemeentelid

Dankzegging en voorbede

Collectemoment

LB 769 : 1,4,6 – Eens, als de bazuinen klinken

https://nederlandzingt.eo.nl/lied/eens-als-de-bazuinen-klinken/POMS_EO_1522235

Zegen

Gemeente van Jezus Christus, broers en zussen,

Ik begin vandaag maar met een wat naargeestig verhaal. Dat vond ik zelf tenminste. Het riep bij mij een wat beklemmende sfeer op. Misschien ken je dat wel. Als het gaat over dingen waar je liever niet bij had willen zijn.

Tegelijk: datzelfde verhaal is ook vol verwachting.

Het gaat verhaal over een doodgraver in Ermelo die een graf moest openen. Dat moet op dezelfde begraafplaats zich hebben afgespeeld als waar mijn eigen ouders begraven liggen. Dat maakt dat het – in elk geval voor mij – dichtbij komt, ook al speelt het verhaal zich meer dan 30 jaar geleden af.

Die doodgraver moet in Ermelo het graf van een verzetsstrijder openen. Dat gebeurt in aanwezigheid van twee mannen van de rechtbank. Eerbiedig en stil doet hij z'n werk. In uniform en met de gemeentepet op z'n hoofd. Zo ging dat in die tijd. Op een gegeven moment komen de botten en de schedel van de gevallen verzetsstrijder tevoorschijn. Denk niet dat het een pretje is om daarbij te zijn.

Eén van de mannen van de rechtbank verzuchtte op dat moment: "D'r blijft ook niet veel over van een mens". Daarop stopte de doodgraver even met graven, rustte een ogenblik op z'n schop, nam de pet van z'n hoofd en zei tegen de mannen van de rechtbank: "Alleen de belofte, mijne heren!" (*Dogmatiek voor iedereen*, p. 207).

Zo'n verhaal plaatst je voor de vraag wat je te verwachten hebt.

Wat het leven je te bieden heeft.

Waar het allemaal op uitdraait.

Vraag het aan mensen om je heen – en je zult ze tegenkomen: de mensen die denken dat er niets is na de dood, de mensen die denken dat er misschien wel iets is (iets-isten worden ze wel genoemd), de mensen die er hun troost in zoeken dat opa of oma na het heengaan verandert in een soort sterretje.

Wat geloof jij eigenlijk over het leven na de dood?

Die vraag stelt ook de *Gewone Catechismus*.

Wat geloof je over het leven na de dood?

Samen met alle heiligen ben ik met lichaam en ziel gericht op mijn Schepper. Mijn leven is nu al met Christus verborgen in God. Ik geloof dat als Jezus komt, ik een vernieuwd lichaam ontvang, niet gehinderd door gebreken.

Wat ik zo mooi vind is dat dit antwoord ermee begint mij te verwijzen naar mijn Schepper.

En noem dat maar gerust bijzonder.

Want als het gaat over wat wij verwachten, en dus: over wat ons te wachten staat, dan denk je zo gauw vooruit.

Als je er al aan denkt.

Want laten we maar eerlijk zijn: denk aan de dood is niet gemakkelijk.

Net zomin als het gemakkelijk is om er aan te denken hoe het voorbij de dood zal zijn.

Hoe zal het daar zijn?

Zullen we elkaar herkennen?

En zal het niet eindeloos saai zijn – om daar een eeuwigheid door te moeten brengen?

En zo kun je nog wel wat vragen verzinnen.

Ook lastige vragen – over mensen die er misschien niet bij zijn, mensen die we daar zullen moeten missen.

Wij kunnen ons er geen voorstelling van maken hoe het zal zijn – straks in de eeuwigheid.

Dan is het goed om te beginnen bij het begin, om te bedenken dat God de Schepper van leven is.

De Schepper van de wereld.

En de Schepper van mijn bestaan.

De Schepper die zo wonderlijk te werk gaat.

Die eerst het licht scheidt en daarna pas de zon en de maan. Snap jij het?

Die de mens maakt als de kroon op zijn schepping, bijna een god (Ps. 8,6).

Die schepping is omgeven met dingen die voor ons soort mensen een raadsel zijn.

Wie kan mij vertellen hoe de dagen van Genesis 1 er uit hebben gezien? Wie kan mij vertellen hoe alles wat je in de Bijbel leest over de schepping zich verhoudt tot de wetenschappelijke inzichten die vandaag de dag omstandig worden gepropageerd.

Het is niet uitgesloten dat een deel van die inzichten bij sommige mensen voortkomt uit een protesthouding tegen alles wat de Bijbel je vertelt, uit verzet tegen Hem om wie het gaat aan het begin van die Bijbel, de Schepper. Maar er zijn ook mensen die

integer proberen om te gaan met dit soort vragen. Die vragen blijven houden, vragen soms zien vermeerderen, ook als er voorzichtig en vaak veronderstellend antwoorden gegeven worden.

Maar bij alles waar je over na kunt denken als het gaat over schepping en Schepper staat één ding als een paal boven water: God laat het werk van zijn hand niet los. De Schepper is trouw aan zijn creatie.

Het begint in de Bijbel met de schepping, met de Schepper.

God scheidt de mens – uit aard-stof.

De Schepper blaast die mens de z'n neus (Gen. 2,7).

Zo begint het – met de mens.

Die mens is gemaakt door God.

Gemaakt uit stof.

Wat er dan volgt is net zo naargeestig als het verhaal waar ik mee begon.

Over een mens – die zich afkeert van God, in verzet komt tegen God.

Die dat moet bekopen met de dood – *stof ben je, tot stof keer je terug* (Gen. 3,19).

Je hoort het terug in de woorden van de mannen bij het graf waar ik mee begon: *d'r blijft ook niet veel over van een mens.*

Maar hóór dan de woorden van de man op de schop: *Alleen de belofte, mijne heren!*

Daaruit put hij zijn verwachting.

Daaruit mogen wij ons hoop putten.

God laat zijn schepping niet los. De God van het begin van mijn leven is de God die mij aan het eind van mijn leven niet loslaat.

Ik mag mijn leven leggen in handen van de God die de mens uit stof heeft voortgebracht, de God die *mijn vormeloos begin* heeft gezien, de God die het werk van zijn hand niet loslaat.

Paulus heeft het erover in zijn brief aan de christenen in Korinte.

Over wat er gebeurt als je sterft.

Over de verhuizing die dan plaats vindt.

Over de Geest die je dat leert geloven.

Over wat dat betekent voor het leven van nu.

Maar vooral: hij *begint* ermee te zeggen: *Wij weten dat wanneer onze aardse tent, het lichaam waarin wij wonen, wordt afgebroken...*

Wij weten – dat is het weten van wie gelooft.

God zelf láát het je weten – door zijn Geest.

God zelf láát het je horen – in het midden van de gemeente.

Gods zelf láát het je vieren – aan de maaltijd van de Heer.

Het deel van de *Gewone Catechismus* dat gaat over het “Verwachten van Gods nieuwe wereld” (zoals het laatste deel voluit heet) vertelt je wie de Geest van God is, wat je als kerk van Christus verwachten mag, hoe ons verwachten gevierd mag worden aan de maaltijd van de Heer, het avondmaal.

Wat laat God je daar horen en zien, vieren en ervaren?

Dit: dat Hij je vasthoudt.

Hij houdt je vast – niet alleen voor de tijd tussen wieg en graf, maar ook voor wat er daarna te wachten staat, te *verwachten* valt.

Alleen de belofte, mijne heren zei de doodgraver.

Alleen die belofte is bepalend voor wie ik ben – nu en straks.

Met dank aan de Schepper.
Als je Hem kent – dan heb je wat te verwachten!

**

Dat wil niet zeggen dat er geen vragen meer zijn.
Vragen over hoe dat zal zijn.
Vragen over wie je bent.
De *Gewone Catechismus* gaat aan die vragen niet voorbij, als er staat dat mijn leven nu al met Christus verborgen is in God.

Wat geloof je over het leven na de dood?

Samen met alle heiligen ben ik met lichaam en ziel gericht op mijn Schepper. Mijn leven is nu al met Christus verborgen in God. Ik geloof dat als Jezus komt, ik een vernieuwd lichaam ontvang, niet gehinderd door gebreken.

Het leven dat ons wacht is een leven vol geluk. Dat is trouwens wat anders dan een leven in een soort luilekkerland of zo.

Eeuwig leven – dat is dat God mij kent en ik Hem.

Eeuwig leven – dat is dat Hij voor altijd bij ons woont en wij bij Hem.

Eeuwig leven – dat is dat we God volop liefhebben, volop genieten van zijn rijk van vrede, volop ons verheugen in zijn nieuwe schepping.

Dat lijkt zo anders dan nu.

Zo anders!

Ons kennen van God nu – dat is zo verbrokkeld, zo onaf, zo als een puzzel waar maar niet een paar stukjes van ontbreken, maar wel meer dan de helft.

Ons leven van nu – wat is het fijn om God te loven, om God te horen, om het leven met Hem te vieren. Maar wat zakt het hemelwater van Gods Geest gemakkelijk weg in de bodem van ons drukke leven.

Hoe bestaat het – zo vroegen ze zich ook in Korinte af – hoe bestaat het dat de mens zo aftakelt, dat z'n bestaan zo afbrokkelt?

Hoe verhoudt zich dat tot die machtige woorden over God de Schepper die het werk van zijn hand niet loslaat?

Hoe toch?

Hoe toch bestaat het dat je bij een open graf méér kunt zeggen dan er van een mens niet veel overblijft.

Hoe toch?

Het antwoord op die vraag zit in dat woord *verborgen*.

Er is zoveel dat wij niet zien.

Wat wij zien – is aftakeling.

Wat wij zien – is teloorgang.

Wat wij zien – is moeite.

Wij zien zoveel...

Maar God laat ons zien dat er méér is.

Dat er achter en onder en bovenop alles wat ons hier beneden in beslag neemt iets anders is.

Of liever: er is iemand anders.

Mijn leven is nu al met Christus verborgen in God.

Verborgen – dat houdt niet alleen in dat het in veilig beheer bij God is. Het houdt ook in dat er achter en boven en onder alles wat ik hier meemaak meer schuilgaat dan ik zie, dan ik merk, dan ik ervaar.

Paulus zegt het tegen de gelovigen in Korinte.

Voor deze christenen was het een raadsel – wat dat tentbestaan beneden te betekenen had, wat de aftakeling ervan (ouderdom, ziekte, teloorgang) te maken had met God.

Dan zegt Paulus: dat lichaam – dat is je *identiteit*.

Dat ben jij zelf.

En zeker, dat lichaam aan afbraak onderhevig. Het gaat er een keer aan.

Maar dat betekent nog niet dat het waardeloos is.

Eerder, in zijn eerste brief aan de Korintiërs, had hij al zoiets gezegd.

Ooit – zo had hij duidelijk gemaakt – komt er een moment dat dat lichaam van jou aan de aarde moet worden prijsgegeven. Dat het daar afsterft, zoals graan afsterft als het gezaaid wordt. Maar wonder van God: dat afgestorven graan ontkiemt, dat brengt nieuw graan voort.

Zoals het gaat bij dat graan, zo gaat het ook bij mensen.

Een lichaam wordt prijsgegeven aan de aarde.

Maar daarmee is het nog niet waardeloos geworden.

Zoals uit het afgestorven graan nieuw graan opbloeit, zo is het ook met jouw lijf, met jouw identiteit. God laat er nieuw leven uit opbloeien. Een leven zonder beperking.

Een leven zonder gebrek. Een leven zonder handicap. Een leven dat mooier, voller, rijker en completer is dan alles wat je nu meemaakt.

Maar het is wel *jouw* leven, *jouw* bestaan.

Je raakt wel je lijf – dit lijf! – kwijt, maar niet je identiteit.

Je verliest als je sterft wel je bestaan beneden, maar je verliest niet jezelf.

Waarom niet?

Paulus gebruikt het beeld van een verhuizing.

Als je sterft ga je verhuizen.

Je verlaat je tentbestaan – om je intrek te nemen in de woning boven.

Een woning van God.

Een woning voor altijd.

Een woning die niet door mensenhand is gemaakt, niet aan slijtage of wat dan ook onderhevig is.

Een woning hierboven, in de hemel.

Wat wil je nog meer?

Maar hoe weet ik dan zo zeker dat dit mijn bestemming is?

Hoor hoe Paulus zegt dat je bij het sterven je intrek neemt *bij de Heer* (2 Kor. 5,8).

Er is plek voor hen die horen bij de Heer – dat is de boodschap van Paulus.

Een boodschap voor gelovigen in Korinte.

Een boodschap voor christenen in Terneuzen.

Er is plek – als je, ook je leven van nu, een leven met Christus is.

Als je je leven, ook je leven van nu, een leven is dat zijn identiteit ontleent aan Hem.

Mijn leven is nu al met Christus verborgen in God.

Het verborgene van het leven – dat gaat niet alleen over aftakeling, over moeite, over zorg, over rouw. Dat ook. Maar méér nog dan alles wat afbreuk doet aan het leven

beneden is dit: dat we *met Christus* zijn ondergegaan in de dood om *met Christus* op te staan tot leven.

Het verborgene van het leven is dat de aardse tent waar Paulus het over heeft plaats maakt, als het ware overtrokken wordt door de woning van God waarin Jezus Christus ons wil ontvangen.

En er is maar één sleutel die toegang geeft tot die woning: de sleutel van het geloof in Hem, de sleutel die mij laat zien dat ik hoor bij Hem, dat dit het is wat bepalend is voor wie ik ben vandaag. Anders gezegd: dat dit bepalend is voor mijn identiteit als christen vandaag.

**

Dat bepaalt ook mijn toekomst.

Ik haal er nog één keer de tekst van de *Gewone Catechismus* bij.

Wat geloof je over het leven na de dood?

Samen met alle heiligen ben ik met lichaam en ziel gericht op mijn Schepper. Mijn leven is nu al met Christus verborgen in God. Ik geloof dat als Jezus komt, ik een vernieuwd lichaam ontvang, niet gehinderd door gebreken.

Die tekst loopt uit dat machtige: *als Jezus komt*.

Dat is toekomst.

Dan heb je het volop over wat verwachting is.

Dat is een verbluffend verwachten.

Dat gaat over dingen waarvan de Bijbel zegt dat geen oog het heeft gezien, dat geen oor het heeft gehoord, dat het in geen mensenhart is opgekomen (1 Kor. 2,9).

Dan houdt het praten over de toekomst op – om het over te laten gaan in hopen, danken, bidden, waken, uitzien.

Zoals die meiden het deden naar de bruidegom!

En ondertussen?

Ondertussen – is het zaak niet te vergeten waar je vandaan komt.

Om je Schepper – zoals de Prediker het leert – te gedenken in de dagen van je jeugd (12,1). En om diezelfde Schepper op je oude dag niet uit het oog te raken. Want dat bedoelt hij net zo goed.

Om je Redder, Jezus Christus, de plek te geven die Hij verdient. Om aan Hem je identiteit te ontlennen.

Om in geloof, kracht van Gods Geest, je weg te gaan, die weg met toekomst.

Die doodgraver in Ermelo, gehuld in z'n gemeente uniform en voor de gelegenheid ontdaan van zijn gemeentepet – hij zat er niet zover naast toen hij zei: *Alleen de belofte, mijn heren*.

Petje af – voor iemand die het zo kort en krachtig kan zeggen.

Het gaat om je Schepper, God de Vader.

Het gaat om je identiteit, om wie je bent in Christus.

Het gaat om je toekomst, waar de Geest je naar leert uitzien.

Er valt wat te verwachten!

Amen.